

Lekl se, když uslyšel hlasité vyzvání mobilu. Proč zrovna teď? Právě stiskl zvonek u bohatě kované elegantní brány, a zatímco s kletbami na rtech tahal telefon z kapsy, v domovním telefonu to zatím našťestí jenom chrčelo. Letmo se podíval na displej mobilu a ztuhl podruhé. Volal mu v dějinách asi nejvzlezlejší seržant z celého New Yorku; Lurkin.

„Ano?“ ohlásil se Petr opatrně a modlil se, aby do hovoru neskočil někdo z vily De Beutwille 54.

„Omlouvám se, že zase otravuju,“ ohlušil ho Lurkin bodře, ale přitom vůbec nezněl provinile. „Měl jsem dilema, jestli vám volat, nebo ne, ale nakonec jsem to riskl. Před chvilkou nám dali z nemocnice vědět, že se jim přihlásil vnuk pana Boyda. Ano, jen klid, pane Nowski, my taky mysleli, že žádného příbuzného nemá, ale on se prokázal příslušnými doklady. Prý jel navštívit starého pána k němu domů dnes ráno a sousedi mu řekli, co se stalo. Zajel do nemocnice, ale tam mu předali špatné zprávy, s tím, že podrobnosti se dozví na policii. Zavolał mi a před minutou jsme se dohodli, že aby měla dušička

pokoj, spojí se přímo s vámi. Já vím, že to není normální postup, pane Nowski,“ nenechal ho Lurkin promluvit; asi z obavy, aby mu telefonem nepraštil, „ale ten člověk je rozružený k nepříčetnosti! Má dojem, že jeho děda umřít nemusel... Přišlo mi, že si vlastně přeje, aby na Boydově smrti nesl vinu někdo konkrétní! Ale nemějte obavy, já jsem mu všechno hezky podrobně vysvětlil.“

„Tak co mi ještě chce, sakra?!“ skočil mu Petr do řeči konečně. Vztek ve vlastním hlase ho ani moc nepřekvapil. „Co já s tím můžu dělat? Pokud si chce stěžovat, ať kontaktuje mého zaměstnavatele, ti mají veškeré podrobnosti zaknihované a jistě mu rádi pomůžou, proč by taky ne, že?! Náš klient, náš pán! Nezlobte se, ale já mám momentálně práci a nemůžu se s vámi vybavovat...“

Domovní telefon na vratech náhle ožil chrčivým, ženským hlasem: „Jste objednán?“

Petr přikryl telefon rukou a nahnul se k mluvítku. „Ano, jmenuji se Horáček. Peter. Jsem pečovateli!“

„Mohl byste to jméno hláskovat?“

Povzdechl si, ale ještě se ovládal. „Jistě. H-O-R-A-C-E-K. Měl jsem přijít na pátou.“

V mluvítku to zapraskalo. „Dobře, tak pojdte dál.“ Vrata cvakla a začala se otevírat. Elektronické pípání ho skoro ohlušilo, ale nebránilo mu znovu přiložit telefon na ucho, zatímco rychle utíkal po bílým pískem vysypané stezce k domu: „Haló, seržante?!“

„Sláva, ještě tam jste,“ ozval se policista, jako by mu spadl kámen ze srdce. „Já chápu, že mluvit s tím Boydovým vnukem není v popisu vaší práce, ale když to neuděláte, nemůžu vyloučit, že nebude následovat další vyšetřování... A na tom nemá nikdo z nás zájem, že? Jo, a jen pro vaši informaci, já mu na vás nesmím dát soukromé telefonní číslo...“